

УДК 351.72:339.92 (477)

Д. С. Скрябінакандидат наук з державного управління
Класичний приватний університет**ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО НАПРЯМУ УКРАЇНИ**

У статті обґрунтовано функціонування механізму державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України. Здійснено комплексний аналіз джерел фінансування реформ та заходів, які сприятимуть наближенню держави до умов ЄС. Визначено тенденції державного управління в бюджетній сфері України. Досліджено зовнішні джерела фінансового забезпечення реформ. Розглянуто сучасний стан внутрішніх і зовнішніх інвестицій у державі. Запропоновано напрями вдосконалення державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України.

Ключові слова: механізм державного регулювання, фінансове забезпечення, євроінтеграція, джерела фінансування, державний бюджет, зовнішній борг, внутрішні й зовнішні інвестиції.

I. Вступ

Перебуваючи на стадії адаптації українських реалій до вимог та умов Європейського Союзу, актуальним для України наразі залишається збереження старих і пошук нових джерел фінансового забезпечення цього процесу, проведення такої державної політики, яка б сприяла вдосконаленню внутрішніх умов у державі з метою забезпечення гарантій щодо виконання зобов'язань за зовнішніми кредитами та виявлення внутрішніх резервів фінансового забезпечення перетворень у різних сферах нашої держави.

За своїм змістом механізм державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України передбачає реалізацію заходів з боку держави, які сприяють консолідації всіх можливих джерел фінансування (власних, залучених, позичкових) та забезпеченню цільового ефективного використання коштів на проведення тих реформ і перетворень, які сприятимуть наближенню держави до європейських принципів та стандартів, і, як наслідок, реалізації зазначеного вектора України.

Але певне соціально-економічне напруження в Україні дає підґрунтя для появи цілої низки проблем, які перешкоджають ефективній політиці у сфері державного регулювання фінансового підтримки євроінтеграційних процесів держави. Серед них основними є високий рівень корумпованості системи державного управління, тіньові процеси в державі, непрозорість і недостатня відкритість діяльності окремих інститутів, знецінення національної валюти тощо.

Дослідженню державного регулювання фінансового забезпечення суспільно та економічно значущих проектів, розробці державою антикризових механізмів фінансової підтримки та співпраці з міжнародними фінансовими інституціями присвячено праці науковців і

практиків, зокрема, О. Бланшара, Д. Бредлоу, О. Власюка, В. Колосової, П. Мауро, Дж. Стігліца та ін. Різні аспекти реалізації євроінтеграційного напрямку України висвітлено в публікаціях Е. Афоніна, В. Воронкової, А. Гальчинського, І. Грицяка, Ю. Пахомова, А. Пойченко, Є. Тихомірової, Г. Щокіна та ін.

Однак сучасні реалії свідчать про те, що міжнародні інституції з огляду на політичну та економічну нестабільність у державі, вбачають в Україні ненадійного кредитора та об'єкта для іноземних інвестицій, крім того, неповною мірою використовують й внутрішній фінансовий потенціал держави. При цьому Україна через необхідність реалізації низки реформ і заходів з наближення до європейських умов вимагає додаткових коштів для їх проведення. З огляду на це постає необхідність щодо вдосконалення механізму державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України на основі комплексного аналізу можливих джерел фінансування цього процесу.

II. Постановка завдання

Метою статті є обґрунтування механізму державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України, виокремлення проблем у його функціонуванні в сучасних українських реаліях та розробка пропозицій щодо його вдосконалення.

III. Результат

Основними джерелами фінансової підтримки євроінтеграційного напрямку України є власні кошти держави, кошти окремих фізичних та юридичних осіб (внутрішні інвестори), громадських об'єднань, прями іноземні інвестиції, міжнародні кредити. Усі вони мають бути націлені на структурну перебудову держави, сприяти зростанню економіки та стимулювати подальші нові надходження.

У Законі України "Про здійснення державних закупівель" (від 01.06.2010 р. № 2289-VI із змінами, внесеними Законом від

08.07.2011 р. № 3681-17) зазначено, що до державних коштів належать кошти Державного бюджету України, бюджету АР Крим та місцевих бюджетів, кошти Національного банку України, державних цільових фондів, Пенсійного фонду України, кошти загальнообов'язкового державного соціального страхування, кошти державних і місцевих фондів, установ та організацій державної форми власності. Згідно із законом, державними будуть вважатися й кошти, які надаються замовникам під гарантії Кабінету Міністрів України, Ради міністрів АР Крим та органів місцевого самоврядування за кредитами, позиками, які надають іноземні держави, банки, міжнародні фінансові організації або на умовах співфінансування з ними. Однак, на нашу думку, їх можна також віднести до категорії "позичкові". Ще однією групою коштів, націлених на підтримку здійснення пероінтеграційного напрямку, є залучені кошти, які формують із внутрішніх (кошти фізичних і юридичних осіб, громадських організацій) та

зовнішніх інвестицій (прямі іноземні інвестиції, кошти ЄС, виділені на безповоротній основі).

Державним бюджетом України на 2015 р. передбачено витрати у розмірі 566,9 млрд грн, а обсяг надходжень до державного бюджету планується на рівні 502,3 млрд грн. З огляду на те, що Україна має прагнути до відповідності Маастрихтським критеріям членства в ЄС, зокрема, не порушувати й ті граничні показники, які характеризують ефективність державного управління в бюджетній сфері. Так, відповідно до цих критеріїв, бюджетний дефіцит до ВВП держави не має перевищувати 3%, а співвідношення між консолідованим боргом і ВВП повинен бути не більшим, ніж 60%. Щодо України, то у 2013 р. дефіцит бюджету до ВВП зріс на 1,4% порівняно з 2012 р., досягнувши при цьому позначки 4,4% (табл. 1). Але таке явище є характерним і для провідних держав об'єднання Європейського Союзу. Так, у середньому по країнах ЄС співвідношення загального державного боргу до ВВП становило 6,5% у 2010 р., хоча й зменшено до 3,3% у 2013 р.

Таблиця 1

Динаміка загального державного дефіциту до ВВП країни, % *

Країна	2010 р.	2011 р.	2012 р.	2013 р.
Україна	-5,9	-1,8	-3,8	-4,4
ЄС-28	-6,5	-4,4	-3,9	-3,3
Болгарія	-3,1	-2,0	-0,8	-1,5
Великобританія	-10,0	-7,6	-6,1	-5,8
Німеччина	-4,2	-0,8	0,1	0
Польща	-7,8	-5,1	-3,9	-4,3
Румунія	-6,8	-5,5	-3,0	-2,3
Словаччина	-7,5	-4,8	-4,5	-2,8
Угорщина	-4,3	4,3	-2,1	-2,2
Франція	-7,0	-5,2	-4,9	-4,3
Чехія	-4,7	-3,2	-4,2	-1,5

* Джерело: [9, с. 171].

У багатьох європейських державах найбільше значення показника дефіциту припадало на 2010 р., який вважають кризовим. Однак позитивною тенденцією є те, що окремі з них до 2013 р. досягли певних успіхів у боротьбі з проявом цього явища. Хоча серед європейських країн залишаються й такі, що не змогли продемонструвати ефективну політику в бюджетній сфері, а співвідношення боргу та ВВП досі сягає значного рівня. До таких країн можна віднести Словенію (14,7%), Норвегію (11,1%), Грецію (12,7%).

Оцінка співвідношення консолідованого державного боргу до ВВП тих країн, що належать до ініціативи Східного партнерства, до якої входить і Україна, дає змогу констатувати, що станом на 2012 р. наша держава була другою в цій групі країн за рівнем зазначеного показника. Загалом відношення консолідованого державного боргу до ВВП України зростає та перевищує середнє значення показника за цими країнами з 2008 р. від початку фінансової кризи (табл. 2).

Таблиця 2

Динаміка співвідношення консолідованого державного боргу до ВВП країн ініціативи Східного партнерства, % *

Країна	2005 р.	2006 р.	2007 р.	2008 р.	2009 р.	2010 р.	2011 р.	2012 р.
Азербайджан	12,47	9,38	7,39	6,14	7,71	7,27	7,60	8,80
Білорусь	8,69	8,39	10,65	21,58	30,69	36,89	23,32	23,06
Вірменія	24,35	19,16	16,39	16,38	40,45	39,86	42,16	44,11
Грузія	37,30	27,63	22,62	25,00	33,34	33,76	32,40	31,68
Молдова	34,00	28,35	23,47	19,37	21,48	26,83	23,60	24,40
Україна	17,70	14,80	12,30	20,00	34,80	39,90	36,30	36,60
Середній показник	22,42	17,95	15,47	18,08	28,08	30,75	27,56	28,11

* Джерело: [9, с. 171].

На кінець 2014 р. співвідношення державного боргу до ВВП України оцінено на рівні

72% у гривневому еквіваленті та 55% – у доларовому [5]. Такі цифри свідчать про те,

що справлятися із зовнішніми кредитними зобов'язаннями Україні все важче, що вимагає негайних дій з боку уряду щодо стабілізації макроекономічного становища в країні та пошуку резервів у внутрішній економіці держави, тобто формуванні механізмів щодо стимулювання внутрішніх інвестицій, з одного боку. З іншого – за прогнозними даними, у 2015 р. суттєво зросте внутрішній борг (передбачається зростання на рівні 36% за рік), що спричинить необхідність збільшення зовнішнього боргу на 17%.

Однак, попри збільшення співвідношення державного боргу до ВВП України, повільні темпи зростання економіки й негативні макроекономічні умови, які, за деякими експертними оцінками, знижують граничне критичне значення цього показника для України до рівня 40%, все ж таки є певні зрушення в частині гарантування державного боргу України. Позитивним аспектом можна вважати той факт, що до Бюджетного кодексу України (із змінами від 02.03.2015 р.) [3] було внесено поправки про те, що Кабінет Міністрів України у випадку очікуваного перевищення граничної величини має звертатися за дозволом до Верховної Ради України, надаючи при цьому для схвалення план заходів щодо приведення в норму рівня загального обсягу державного боргу та гарантованого державою боргу. А до цього часу КМУ самостійно міг приймати таке рішення.

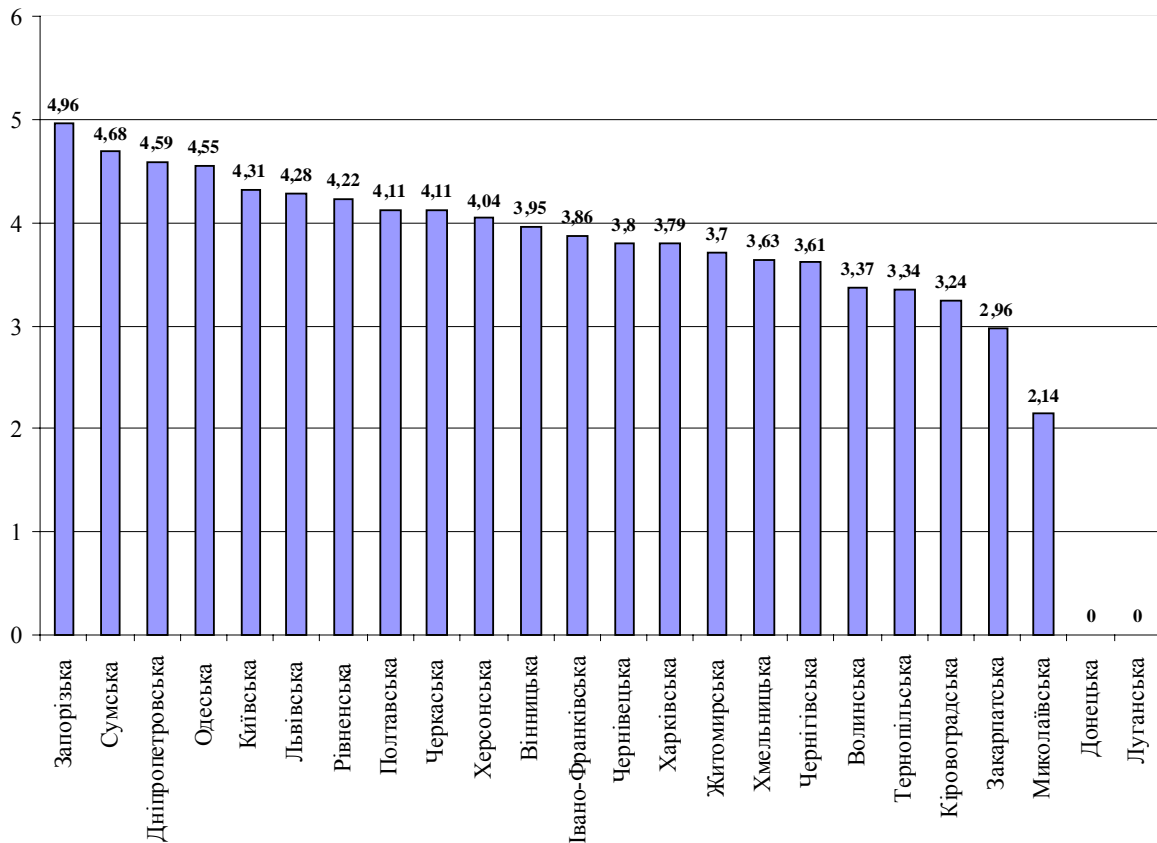
Щодо зовнішніх джерел фінансування, беручи до уваги міжнародну практику розподілу коштів, виділених міжнародними організаціями, залучені державою кошти мають розподілятися відповідно до Національної стратегії та використовуватися для реалізації ключових реформ. За таким же принципом має формуватися й державний бюджет. Враховуючи цей досвід, в Україні визначено пріоритетні реформи на перспективу до 2020 р. (оновлення влади та антикорупційна реформа, судова реформа, реформа правоохоронної системи, реформа системи національної безпеки та оборони, децентралізація та реформа державного управління, дерегуляція та розвиток підприємництва, реформа системи охорони здоров'я, податкова реформа). Нині актуальним залишається залучення коштів для реалізації зазначених реформ та цільове їх використання.

У травні 2014 р. Урядом України з Європейським Союзом укладено Контракт з розвитку держави, відповідно до якого ЄС у першому півріччі 2014 р. надано на безповоротній основі 250 млн євро на реалізацію реформ в Україні, ще 105 млн євро планується надати в середині 2015 р. Зустрічною вимогою Контракту є реалізація низки заходів з боку України з метою наближення нашої держави до європейських принципів: досягнення прогресу у боротьбі з корупцією, підвищення рівня доброчесності та відповідаль-

ності в державних структурах, досягнення прозорості процесу державних закупівель у країні, покращення доступу громадян до інформації, гарантування прозорості у використанні державних коштів, проведення реформи державної служби. За виконанням зазначених вимог здійснюється контроль з боку наглядових органів ЄС. Також від виконання цих вимог залежить і отримання наступної частини траншу від Міжнародного валютного фонду, який уже надав 5 млрд дол. США на початку 2015 р. та таку ж суму має виділити в кінці року. Загалом за такою схемою фінансової підтримки до України мають надійти 17,5 млрд дол. США протягом 4 років [2], однак для цього держава має демонструвати перспективи зростання, а не перебувати в стадії рецесії. Але оцінки експертів Центру політичних студій та аналітики у межах проекту «Створення та впровадження системи моніторингу за використанням публічних коштів “Відкритий бюджет”», що реалізується за підтримки ЄС, свідчать про те, що в державі не досягнуто відчутного прогресу за зобов'язаннями, які мають бути виконані відповідно до умов Контракту з ЄС [1].

Крім того, у межах проекту Центру політичних студій та аналітики “Прозора бюрократія”, який існує за підтримки Представництва Ради Європи, визначено рівень прозорості й відкритості діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування в розрізі областей України, який загалом не виявився високим (рис. 1). Так, на жаль, показник жодного з регіонів України наразі не сягає позначки “відкритого регіону”. Лише 4 області з 24 мають статус “недостатньо відкриті”: Запорізька (4,96 пунктів), Сумська (4,68), Дніпропетровська (4,59) та Одеська (4,55). Більшість областей з позиції прозорості та відкритості можна віднести до груп “мінімально відкриті” (13 областей) та “частково закриті” (5 областей). А два регіони (Донецький й Луганський) наразі є цілком закритими. Все це свідчить про необхідність подальшої роботи органів державної влади у напрямі забезпечення прозорості та відкритості своєї діяльності.

Крім того, основною перешкодою для залучення коштів з ЄС залишається, як і раніше, високий рівень корупції в Україні. Це підтверджують дані рейтингу країн щодо рівня індексу сприйняття корупції. Так, за результатами дослідження об'єднання “Transparency International”, у 2014 р. наша держава посідає 142-ге місце (з 175 можливих) за цим показником [10]. Майже такий рівень індексу Україна мала й у 2012 р., тобто за два роки не було реалізовано заходів щодо боротьби з корупцією, які б виявилися ефективними. Опитування громадян свідчить про те, що найбільш корумпованими є судова система (87%), органи міліції (84%), діяльність публічних діячів і державних службовців (82%), Верховна Рада України (77%) [7, с. 14–15].

0–1,99 – цілком закриті; 4,5–5,49 – недостатньо відкриті;
 2–3,49 – частково закриті; 5,5–6 – відкриті
 3,5–4,49 – мінімально відкриті;

Рис. 1. Рівень прозорості та відкритості діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування за областями України *

* Складено на основі джерела [6].

Перспективним для залучення коштів Європейського Союзу під конкретні проекти у сучасних умовах виявляється використання потенціалу громадських організацій, яких станом на 01.01.2014 р. в Україні в різних

сферах налічується близько 70 тис. (табл. 3), що в 1,7 разу більше, ніж у 2008 р. У європейській практиці найбільше коштів виділяють саме організаціям такого типу.

Таблиця 3

Кількість легалізованих об'єднань громадян в Україні на 01.01.2014 р.*

Вид об'єднання	Кількість об'єднань
Політичні партії	199
Громадські організації, у тому числі:	67155
- громадські рухи	315
- об'єднання національних та дружніх зв'язків	2290
- молодіжні організації	5450
- дитячі організації	1610
- жіночі організації	1381
- об'єднання ветеранів та інвалідів	4183
- об'єднання професійної спрямованості	6726
- організації (товариства) охорони природи (екологічні)	1968
- організації (товариства) охорони пам'яток історії та культури	589
- оздоровчі та фізкультурно-спортивні об'єднання	11900
- об'єднання захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС	548
- науково-технічні товариства, творчі об'єднання	826
- освітні, культурно-виховні об'єднання	4049
- інші громадські організації	25320
Громадські спілки	599
Професійні спілки	5746
Об'єднання профспілок	1133
Благодійні організації	10482

* Складено на основі джерела: [8, с. 18].

Серед основних умов для отримання коштів громадськими об'єднаннями можна зазначити такі: орієнтовно проект має бути профінансованим на 20–30% за власні кошти; часто використовують конкурсну основу для отримання гранту; кошти надають під реалізацію конкретного проекту; кошти зараховують на окремий рахунок та не можуть переводити на інший рахунок, що забезпечує прозорість їх використання.

Крім того, з позиції стимулювання державою залучення коштів для розбудови окремих сфер господарювання у державі та для зростання економіки недостатньо використаним наразі є потенціал внутрішніх інвестицій, оскільки сучасний стан політичного, економічного, соціального чинників у державі знижує заціка-

вленість внутрішніх інвесторів щодо вкладення коштів. Несприятливими для активної інвестиційної діяльності є умови, пов'язані зі значним рівнем інфляції, нестабільністю валютного курсу, занепадом банківської системи, високим податковим тиском на підприємства, складними політичними умовами тощо.

Якщо звернутися до динаміки капітальних інвестицій, що хоча й не повною мірою, але все ж таки в більшому обсязі характеризує тенденції внутрішнього інвестування в державі, то можна побачити зменшення обсягів капітальних інвестицій у 2014 р. майже до рівня кризового 2010 р. Показник 2014 р. є на 23,8% нижче за аналогічний показник 2013 р. та на 30,6% за показник 2012 р. (рис. 2).

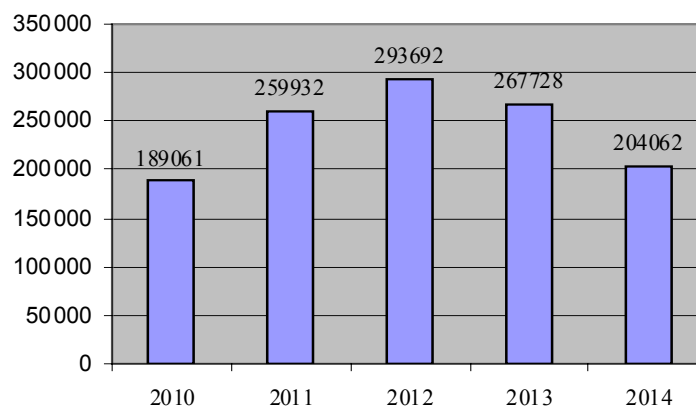

Рис. 2. Динаміка обсягів капітальних інвестицій в Україні, млн грн*

* Складено на основі джерела [4].

Оскільки внутрішні інвестиції переважно реалізуються не з коштів державного бюджету, а з коштів фізичних і юридичних осіб, то це вимагає від органів державної влади та місцевого самоврядування пошуку механізмів з відродження внутрішніх інвестиційних процесів у державі через зменшення податкового навантаження на підприємства, налагодження системи кредитування, поширення системи довгострокових орендних відносин на засадах лізингу тощо.

Схожою є тенденція з динамікою прямих іноземних інвестицій в Україну з інших країн світу. Станом на 31.12.2014 р. їх обсяг становив 45 916 млн дол. США, що на 12 240,9 млн дол. США (або на 21%) менше за попередній період, та майже зрівнявся з показником 2010 р. (рис. 3). Щодо географії прямих іноземних інвестицій, то протягом 2014 р. із загальної суми залучених із-за кордону коштів у розмірі 45,9 млрд дол. США більшість припадала на групу країн ЄС (35,6 млрд дол. США, або 77,6%). Саме тому в цих державах Україна має вбачати основних інвесторів і з цією метою сприяти

наближенню українських реалій до європейських умов.

На підставі цього можна констатувати, що Україна повторно переживає ситуацію, схожу на прояв фінансової кризи 2008–2010 рр., а основним чинником, який вплинув на зменшення обсягів прямих іноземних інвестицій, є здешевлення національної грошової одиниці. Так, за даними Державної служби статистики України, нерезидентами країни у 2014 р. було вкладено в економіку країни 2,56 дол. США та одночасно вилучено з економіки держави 1,7 млрд дол. США, разом з тим, від'ємна курсова різниця становила 12,25 млрд дол. США.

З огляду на вищезазначене, державне регулювання фінансового забезпечення проведення реформ та заходів з наближення України до європейських стандартів має стимулювати активізацію як внутрішніх джерел фінансування, так і сприяти залученню коштів ззовні. Однак в обох випадках необхідним залишається гарантування цільового використання цих коштів та забезпечення інтересів усіх сторін цього процесу (держави, міжнародних інституцій, внутрішніх та зовнішніх інвесторів тощо).

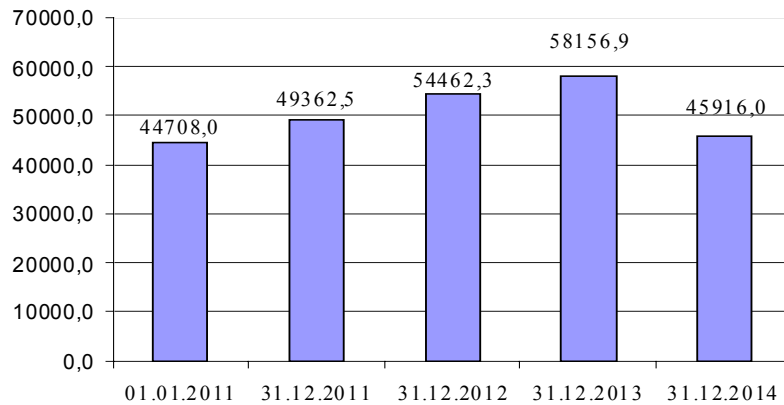

Рис. 3. Динаміка прямих іноземних інвестицій в економіці України з країн світу, млн дол. США *

* Складено на основі джерела: [4].

IV. Висновки

Таким чином, механізм державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку України передбачає фінансову підтримку з боку держави тих реформ і заходів, які сприятимуть наближенню держави до європейських принципів і стандартів. При цьому джерелами цього процесу виступають інтегровані власні бюджетні кошти, кошти окремих фізичних і юридичних осіб (внутрішні інвестори), громадських об'єднань, прямі іноземні інвестиції, міжнародні кредити.

Серед проблем функціонування цього механізму в сучасних українських реаліях особливо гостро постають такі: високий рівень корупції у країні й низький рівень прозорості та відкритості діяльності органів державної влади й місцевого самоврядування, що гальмує залучення коштів з Європейського Союзу на реалізацію ключових реформ; низька інвестиційна привабливість України через несприятливі політичні, економічні та соціальні умови в державі, які знижують імідж країни у світі та створюють певні перешкоди для залучення іноземних інвесторів; невисока роль українських громадських організацій у прийнятті управлінських рішень у сфері фінансування окремих проектів, які могли б стати перспективною ланкою в залученні коштів з ЄС для реалізації певних ініціатив; високий рівень зовнішнього боргу держави, що знижує вірогідність своєчасного та повного виконання кредитних зобов'язань перед міжнародними організаціями, викликає недовіру з боку міжнародних інституцій тощо.

Основними напрямками вдосконалення механізму державного регулювання фінансового забезпечення євроінтеграційного напрямку мають стати: забезпечення гарантій щодо цільового використання коштів (бюджетних, залучених, позичкових) відповідно до пріоритетних напрямів, зазначених у Національній стратегії України до 2020 р.; покращення доступу до інформації про використання коштів; всебічна підтримка громадських ор-

ганізацій у залученні коштів ЄС під окремі проекти; стимулювання внутрішніх інвестицій (шляхом зменшення податкового навантаження на підприємства, стабілізації макроекономічного становища в державі тощо).

Список використаної літератури

1. Бобиренко В. Чи виконує Київ вимоги ЄС? [Електронний ресурс] / Віктор Бобиренко // Європейська правда. – 2015. – Режим доступу: http://www.eurointegration.com.ua/articles/2015/01/20/7029823/view_print/.
2. Бураковський І. Будуть реформи – будуть кошти [Електронний ресурс] / Ігор Бураковський // Інститут економічних досліджень та політичних консультацій. – 2015. – Режим доступу: http://www.ier.com.ua/ua/institute/mass_media/?pid=4825.
3. Бюджетний кодекс України : Кодекс України від 07.10.2015 р. № 2592-VI [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 79. – Ст. 2793. – Режим доступу: <http://www.profiwins.com.ua/uk/legislation/kodeks/927.html>.
4. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
5. За підсумками 2014 року співвідношення держборгу до ВВП перевищило 50% [Електронний ресурс] // Незалежна асоціація банків України. – 2015. – Режим доступу: http://www.nabu.com.ua/ukr/press_centr/news/107560/.
6. Карта прозорості та відкритості [Електронний ресурс] // Проект Центру політичних студій та аналітики "Прозора бюрократія". – Режим доступу: <http://access-info.org.ua/map>.
7. Пріоритети інвестиційного забезпечення структурних реформ у промисловості України : аналіт. доп. / О. В. Собкевич, А. В. Шевченко, А. І. Сухоруков, Є. В. Белашов // Національний інститут стратегічних досліджень. – Київ : НІСД, 2014. – 57 с.
8. Україна у цифрах 2013 : стат. зб. / за ред. О. Г. Осауленка. – Київ : Державна служба статистики України, 2014. – 240 с.

9. Шулик Ю. В. Виклики бюджетної політики України в контексті євроінтеграції / Ю. В. Шулик // Наукові записки Національного університету "Острозька академія". Сер. "Економіка". – 2014. – Вип. 25. – С. 170–176.

10. Corruption Perceptions Index 2014 [Electronic resource] / Transparency International. – 2014. – Mode of access: <http://www.transparency.org/cpi2014>.

Стаття надійшла до редакції 18.02.2015.

Скрябина Д. С. Перспективы усовершенствования механизма государственного регулирования финансового обеспечения евроинтеграционного направления Украины

В статье обосновано функционирование механизма государственного регулирования финансового обеспечения евроинтеграционного направления Украины. Осуществлен комплексный анализ источников финансирования реформ и мероприятий, которые будут оказывать содействие приближению государства к условиям ЕС. Определены тенденции государственного управления в бюджетной сфере Украины. Исследованы внешние источники финансового обеспечения реформ. Рассмотрено современное состояние внутренних и внешних инвестиций в государстве. Предложены направления усовершенствования государственного регулирования финансового обеспечения евроинтеграционного направления Украины.

Ключевые слова: механизм государственного регулирования, финансовое обеспечение, евроинтеграция, источники финансирования, государственный бюджет, внешний долг, внутренние и внешние инвестиции.

Skriabina D. Prospects of Improvement of Public Regulation Mechanism of Financial Support of the European Integration Direction of Ukraine

In the article the functioning of public regulation mechanism of financial support of the European integration direction of Ukraine is proved. The complex analysis of funding sources which are necessary for implementing of reforms and actions which will approach our state to conditions of the EU is carried out. It is established that the mechanism of public regulation mechanism of financial support of the European integration direction of Ukraine provides realization of actions from the state which will consolidate all possible funding sources (own, attracted, loan) and ensure target effective use of funds for those reforms and transformations which will approach our state to the European principles and standards, and as a result, to realization of specified vector of Ukraine.

It is defined the tendencies of public administration in the budgetary sphere of Ukraine. External sources of reforms financial support are investigated. The current situation concerning internal and external investments in the state is considered. It is revealed that the sharp problems in mechanism functioning in modern Ukrainian realities are: high level of corruption in the country and the low level of transparency and openness of public authorities and local government activity; low investment attraction of Ukraine caused by unfavourable political, economic and social conditions in the state; a low role of the Ukrainian public organizations in adoption of administrative decisions in the sphere of projects funding; high level of public external debt etc.

The main directions of improvement of public regulation of financial support of European integration direction of Ukraine are offered. It is defined that among them are: providing guarantees of target use of funds (budgetary, attracted, loan) according to the priority directions specified in National strategy of Ukraine till 2020; improvement of access to information about use of funds; full support of public organizations in attraction of funds from the EU for definite projects; stimulation of internal investments (by reduction of tax burden of the enterprises, stabilization of macroeconomic situation in the state etc.).

Key words: public regulation mechanism, financial support, European integration, financing sources, state budget, external debt, internal and external investments.